

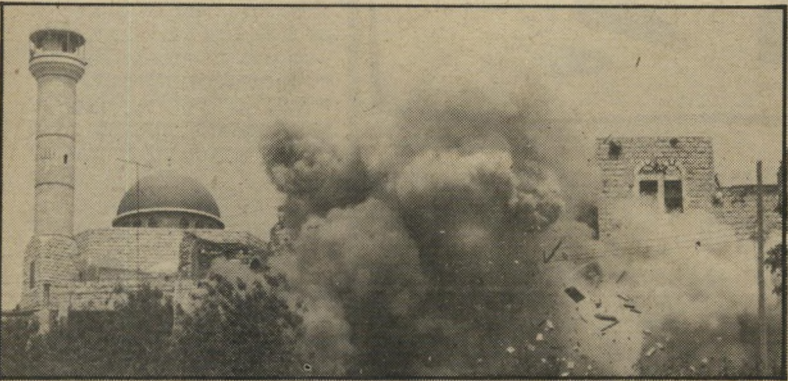

מדריך אלדובי פרוכטור וקואי תימוני

● הארץ: טיול הדמים: בת 15 נהרגה מפגעי עת אבן בראשה. צה"ל: המסלול לא תואם עימי נג" (הארץ לא סיפר גם בארבע שורות של כותרות-מישנה שנדרגו במקום ערבים).
 ● דבר: "מאמצים למנוע פעולות נקם בעיקבות רצח תירצה פורת. קריאה להלווייה המונית היום."
 ● עול המישר: "תקרית דמים בין כפריים למתנחלים: נערה מאילון-מורה נהרגה באבן, 2 תושבים נורו למוות."
 ● גרוסלם פוסט: "שני ערבים נהרגו בהתנגי שות בכפר — נערה מתנחלת סוקלה למוות."
 אף שכמה מן העיתונים היו פחות היסטריים מהאחרים, אף עיתון אחד לא מילא את תפקידו לנסח כותרת שתמנע היסטריה. כפי שהסתבר חיש מהר, אף כותרת אחת לא היתה נכונה. כל העורכים ידעו, כמובן, שאין בידיהם שום מידע ברזק, וכי הם ניוונים על תעמולת המתנחלים. רוב העיתונים התייחסו אל מות הערבים כאל עובדה שולית או מבוטלת, לעומת "רצח היהודיה".

התקפה על צה"ל

רק בעבור 30 שעות של היסטריה החלה האמת לכבד מבצע למסך-העשן. הדבר לא בא תודות לעיתונות, שהיתה מגר

סיצוי בית בביתא החקירה רק החחילה

תקת מן המאורעות, ושלא יכלה לערוך חקירה עיתונאית במקום. האמת החלה להגיע אל הציבור מצד מערכת-הביטחון. היתה לכך סיבה. ראשי המערכת עמדו לפני התקפה גוברת והולכת מצד המתנחלים, שתיא בונם גרל ככל שחשו כי הצלילו להרביק את המדינה כולה באווירת-הליניץ. הם החלו דורשים את פיטורי יצחק רבין ולהציג תביעות שהיו הופכות אותם לשליטי השטחים הכבושים. במצב זה החלה מערכת-הביטחון להדליף את האמת, שהיתה ידועה לה זמן ניכר לפני כן: שהנערה כלל לא נהרגה על-ידי הערבים, ובוודאי שלא "נרצחה".

(רבין עצמו, וכמוהו שימעון פרס, דיברו עוד כמה שעות לפני כן על "רצח מתועב")
 כאשר התפרסמה האמת, כשהיא עטופה בסיי מניי-שאלה, התחילו המתנחלים וירידיהם להש-תולל. לפתע צצו "עדויות", שהאחת היתה מגוחכת יותר מהשניה, ושעמדו בסתירה גמורה למה שאמרו המטיילים עצמם מייד אחרי התקרית. מכונה גדולה של טיפת-זעם התחילה לפברק "עובדות" חדשות: על הגגות היו ערבים שירו בקלצ'ניקובים. הערבים השליכו רימוני-יד. בראי (המשך בעמוד 8)

לרירות ועשו בהן שמות. רבים מהסיפורים האלה נכונים. הנערים שכין המטיילים, רובם בני 16 ו-17, לא נראו מרחוק כילדים. כשטחים הכבושים, נערים כאלה נחשבים כבוגרים לכל דבר. גירסה אחרת אמרה שאמו ואחותו של הצעיר, שנדרג בשדה, הן שלקחו קרש והלמו בראשו של אלדובי. עובדה מאלפת: לפי כל הגרסות, אלדובי הקיף את עצמו בנערים, כרי שלא יחטפו ממנו את הנשק. משמע, גם קנאי תימוני זה היה בטוח שבני-הכפר לא יפגעו בנערים!

העובדות המכריעות

בשלב זה, לא היה למעשה ויכוח על העובדות המכריעות:
 ● הטיול נערך בלי תיאום עם צה"ל, לשם מטרה פוליטית מובהקת.
 ● בראש הטיול עמדו שני מבוגרים הידועים למתנחלים, לשילטונות ולציבור כקנאים קיצוניים, שהיו מעורבים בעבר בפרובוקציות נגד צה"ל ונגד האוכלוסיה המקומית.
 ● הערבים לא ירו במטיילים, אלא ראשי-המטיילים ירה בערבים.
 ● ברגע שנפסקו היריות של אלדובי, לא פגע איש לרעה בנערים ובנערות, אף שהיו קרוב לשעתיים לברם, הסרי-ישע, בלב כפר ערבי.

עלילת-דם בפסח

אלו נודעו עובדות אלה מייד, לא היה קורה מה שקרה לאחר-מכן.

עצר צעיר ערבי, בן 25, שהיה בשרה עם אמו. אלדובי שאל "איפה המעיין? הצעיר אמר שאין בכסיכה מעיין. הצעיר יעץ לאלדובי שלא ללכת בכיוון לכפר. אלדובי התרגז. התפתח דיוורברים, מלווה בקללות. אלדובי ירה ופגע בצעיר. האם רצה לעי-בר הכפר, כשהיא זועקת בכל קולה. לפי סיפור המטיילים, הם הלכו לעבר הכפר

קורבן תירצה פורת שום ערבי לא ירה

מדריך אילן ומטיילת באמבולנס בידי ראיות בפרשת הרצח

בעיקבות הודעות מגמתיות וכוזבות, נפוצה בארץ היריעה האיומה שילדה יהודיה נרצחה על-ידי המון ערבי פרוע.

לקראת סוף הפסח נוצרה בישראל אווירה של פוגרום כמו בכפר אוקראיני, כשנפוצה השמועה כי ילד נוצרי נרצח על-ידי היהודים כדי לשתות את דמו.

היתה זאת עלילת-דם, ששטו כמשי-מער.

באותו שלב לא עשה צה"ל דבר כדי להפריך את הכזב. לא היה צורך בכדיקה פאתולוגית כדי לדעת שהנערה נהרגה על-ידי ירייה. כל חייל הרואה גופה יודע להבחין בין פגיעה בכדור ובין פגיעה באבן.

אין מנוס מן המסקנה כי כבר שעה שעתיים אחרי התקרית ידעו קציני צה"ל, ובנייה הרמטכ"ל ואלוף-הצבא קוד, כי הילדה נורתה, וכי על כן יש ספק רב לגבי הסיפור כאילו "נרצחה".

יתכן שווה הסיבה לכך שהרמטכ"ל נטם, מייד אחרי התקרית, לשון זהירה-יחסית, והדגיש את העובדה שכמה מבני-הכפר לקחו את המטיילים לבתיהם כדי להגן עליהן.

אולם ראשי צה"ל לא מנעו את גל ההיסטריה, שהציף את המדינה בעיקבות השקר.

במשך יממה השתוללה במדינה אווירה של עלילת-דם. כל סותריה-שינאה יצאו מחוריהם, כל הפוליטיקאים שהקאריירה שלהם מבוססת על ליבוי היצרים השפלים ביותר, כל התנים והצי-בועים הפוליטיים שפרנסתם על גוויות, וכל המי-טורפמיסתם הנכנסים להיסטריה אוטומטית כא-שר נשמעות המילים "דם יהודי".

כמה מן הפוליטיקאים שהתנגדו בצורה הבזו-ייה ביותר התנצלו כבר למחרת היום. לדוגמה: שר-המישפטים (!) אברהם שריר, שתבע, למחוק את הכפר מעל פני הארמה.
 זהו נוסח נאצי, שהביא ל,מחיקה מעל פני הארמה" של הכפר לירידיה

מפני שלא היתה ברירה, אחרי שהמטירו עליהם אבנים. גירסה אחרת אמרה שמישהו מהכפר אמר להם ללכת בכיוון זה, כדי להגיע במהירות לכי-שה ראשי, בצד השני של הכפר.
 לפי גירסת התושבים, אלדובי הוביל את המטיילים אל הכפר, כשהרובה שלו במצב-היכוין, והקבוצה כולה שרה "עם ישראל חי". עוד לפני שמישהו הספיק לזרוק אבנים, התחיל לירות.

שניים נורו בראש, שלושה בקיבה. כדי להפי-סיק את היריות, הלמו בראשו באבן או בקרש. לרגע האיש הומם. אז ניסו לקחת ממנו את הנשק, כדי למנוע את המשך ההרג. אצבעו של אלדובי היתה על הדק הרובה, הוא ירה צרור עד שהמחסנית התרוקנה. הילדה תירצה נפגעה מכדור ונפלה אחורה. תוך כדי נפילה נתקל ראשה בקיר, ומכאן סימני-המכה. כשהצליחו לקחת מאלדובי את הרובה, היה הכלי ריק מכדורים.

לפי גירסה זו של תושבי המקום, באו בשלב זה רבים מבני-הכפר למקום האירוע, לקחו את היל-דות לבתיהם, והזעיקו עזרה רפואית ואמבולנ-סים.

רק לאחר מכן, ב-9.45, הגיע למקום הצוות של רשת-הטלויזיה ארבי-סי. הצבא הגיע בשעה 10.10 בכל הזמן הזה לא פגע איש לרעה במישהו מן המטיילים, שהיו חסרי כל הגנה.

הגירסה הראשונה של המטיילים עצמם לא היתה שונה בעיקרה מתיאור זה, אף שבתקרית מסוג זה רואים אנשים שונים דברים שונים, וטיבעי הדבר שיש סתירות. גם התיאור הראשון של צה"ל לא היה שונה בהרבה. נאמר כי הרמקול של המיסגד הזעיק את התושבים והוהיר מפני בואם של המתנחלים — קריאת-קרב שדי בה כדי להוציא את כל האוכלוסיה מבתיה להגנה על הכפר. השטחים הכבושים מלאים בסיפורים על מתנחלים שפרצו לכפרים, הרגו אנשים, פרצו